

EL POU... CALENT ²

revista amb safareig

la garriga



RONDA DEL CARRIL

UN ANY MÉS

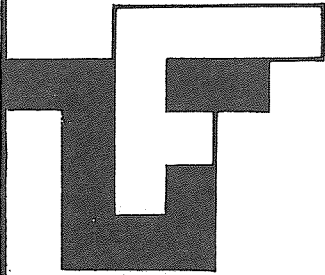
QUEVIURES I BOTIFARRES

C'AN TORRENTS

Avda. 11 de Setembre, 86



tapissats ferran



Taller:
Ramón Pareras, 5
Tel. 871 45 75

Particular:
Tel. 871 49 43

mm

mudanzas

musquera

POLIGONO INDUSTRIAL CONGOST

ambiente juvenil

PUB

FRANKFURT

YAU-YAU

La Vienesa

Banys, 26

Telèfon 871 46 87

LA GARRIGA

GENERE DE PUNT

I CONFECCIO

Calabria, 48

Casas Telèfon 871 49 81

PAPERERIA

LLIBRERIA

JOGUINES

OBJECTES
DE REGAL

Digna

CALÀBRIA, 104
TELÈFON 871 47 74

Codina Ballús

EL POU... CALENT

revista amb safareig

COL·LABORADORS

Aurora Otero
Antoni Pardo
Aurelio Rodríguez
Esteve Mas
Glòria Font
Francesc Viñas
Joan Hernandes
Joan Cruells
Joan Garriga
Jordi Valls
Jaume Guardis
Josep Musquera
Josep Mas
Julieta Sunyol
Jordi Llimargues
Manuel Vilar
Matilde Martínez
Manuel Porter
Martí Sunyol
Núria Albó
Pep Castells
Pep Torra
Pep Miró
Quique Alcántara

El Pou... Calent, no es solidaritza necessàriament amb els treballs dels seus col·laboradors.

Redacció, administració i publicitat: Saturn, 2

Imprimeix: Impremta Tura
Calàbria, 12 - La Garriga

Preu: 35 ptes.

BROCAL

El Pou, en començar a obrir els ulls i conèixer l'ambient que el volta, s'ha topat de nasos amb un problema que l'ha deixat perplex: la Ronda del Carril. No és que els demès problemes no siguin greus, però és que d'aquest, gairebé cada dia li arriben informacions; totes són urgents i no les ha paït del tot: que si s'acaba la suspensió de llicències per obres, que si l'enderrocament podrà començar amb tota immunitat, que si una comissió d'entitats garriguenques ha anat a la Generalitat per tal de trobar solucions viables que deturin aquest enderrocamment, que si s'ha insistit a l'Ajuntament una vegada més, perquè presenti un Pla Especial per la zona, però que tingui cap i peus...

El Pou, davant de tanta urgència, va una mica atabalat. Com que és jovenet vol assabentar-se a fons i saber exactament els veritables interessos que s'han mogut i es mouen darrera la polèmica. L'afer, li han dit, fa dos anys que dura i es tot un seguit de tràmits i pressions. També vol indagar quin ha estat el paper que hi ha jugat durant tot aquest l'Ajuntament, primer responsable de la situació actual.

Mentre investiga, intentant treure l'entrellat de l'assumpte, es mira els blocs de pisos que s'aixequen allà on els seus progenitors i progenitores li han explicat que hi havia, no fa gaire, uns bonics edificis anomenats la Telefònica, Centric-Club i Can Carballo. Al Pou li costa de creure que l'harmonia de la Ronda del Carril es pugui arribar a trencar per un seguit de blocs de pisos semblants.

—No siguis nostàlgic, noi!

—Amb sentimentalismes no es va enlloc.

—Es el progrès!

Li diuen per aconsellar-lo. Però el Pou fa càlculs i comença a entendre que el progrès, en aquest cas, és el d'unes quantes butxaques passant pel damunt de conservar el poble habitable. Això és el que està en joc. El Pou comença a lligar caps.

Comença a creure tossudament que s'ha de salvar la Ronda del Carril perquè el seu nom no s'afegeixi a la llarga llista d'atemptats urbanístics irrecuperables, llastimosa herència —entre altres— de tants anys de franquisme. I, seguint la crida feta per la Comissió Ronda del Carril, ha anat a l'Ajuntament un dissabte al migdia per manifestar públicament el seu suport a la campanya. Allà ha pogut copsar un altre aspecte de la realitat: els garriguenques «passen» del problema. No veuen que el seu poble perilla. O tant se'ls en dona. «Potser no se'ls va informar prou bé», pensa per excusar-los.

El Pou, malgrat aquesta galleda d'aigua freda (i alguna altra garrotada que ja havia rebut) és encara una mica babau, no perd per ara al seu bon humor, veu la vida amb entusiasme, i és optimista al creure que tot pot solucionar-se passant per sobre del interessos particulars.

Criatura!

ELS BUGADERS

SUMARI

Brocal pàg. 3	Informes pàgs. 12
Els hi durá... pàg. 4	De veritat? pàg. 14
Safareig pàg. 5	Esbandida pàg. 19
Portem al Pou pàg. 8	Entremaliadura pàg. 19
Al fons del Pou pàg. 10	Ultima hora pàg. 20

GiGi

Garden Shop

ARTICLES DE JARDÍ
PLANTES I MAQUINARIA

Bany 6

ELS HI DURÀ L'AIRE FI DE LA GARRIGA

Ja ha aparegut el primer número d'«El Pou... calent». Ranoi quin èxit! La gent l'ha rebut amb simpatia, els exemplars s'han exhaurit i, aviat, tenir-en un a casa, ben amagadet, serà com una mena de peça de museu. Però no us penseu pas que em vulgui posar trascendental, ni començar a fer auto-crítica —això que està tan de moda en els col·lectius i comunitats semblants—, ni endinsar-me pels camins laberíntics d'hipotètiques estadístiques econòmiques o d'estudis de marketing sobre el número de lectors i subscriptors. No. Res d'això. Vull una cosa més senzilla; més senzilla i, ahora, més difícil. Saber, o immaginar, com l'haurien rebut dos garriguencs que ja no hi són: en Jaume Torra i en Carles Sindreu.

Escolleixo aquestes dues persones perquè són molt significatives en la vida cultural i artística de La Garriga dels darrers anys i perquè, entre d'altres, tenien un punt comú: un agut sentit de l'humor i un nas crític molt fi, forjats en la lenta observació, —una mica com la rumia dels bous que permet una perfecta digestió i assimilació—, en una subtil perspicàcia i sempre lluny de qualsevol atabalament. Hi ha encara una altra coincidència significativa, i és que havien col·laborat en revistes i concretament en Sindreu en les publicacions humorístiques més importants de Catalunya.

Ens podem crear un marc ben concret: la plaça de l'Església. Es un matí assolellat, plàcid, sense gaire soroll; d'aquells que tanta bona fama ens han donat. En Carles ha sortit tard de casa seva, sense presses — per què serveixen les presses?—, dóna un cop d'ull a la botigueta, flaira extasiat l'aroma d'alguna xocolata calenta, cerca algun paperot o aneu a saber què al fons de la butxaca de l'americana i quan va per assegurar-se a un banc de la plaça, el més ben situat perquè el sol li sigui com una suau carícia, algú li comenta, xiroi, l'aparició d'«El Pou... Calent». Ell hi esboça aquell somriure típic de conillet feliç, s'arriba fins a l'estanc i n'adquireix amb il·lusió un exemplar. Se'l fulleja poc a poc, en mesura el tamany, la composició, el tipus de lletra, les il·lustracions...; el plega, torna a mirar-lo, l'obra altra vegada, tanca un moment els ulls i es posa a llegir-lo, tot esboçant una mena de gest que no sabeu si se'n riu o si se'n fot; el que sí veieu és que se'n alegra i és perquè li recorda molt la seva vida passada, quan de jove s'havia llençat també amb il·lusió a tasques semblants.

En Jaume Torra avui ha anat a cal barber. Ja ho sabeu que a les barberies es parla de tot el que està de moda. I «El pou...calent» és notícia; una notícia calenta, tot just sortida del forn. Hi ha la música de fons del ritme sincopat de les tisoires i el diàleg

dels comentaris contradictoris a l'entorn de la revista que en Jaume porta a la butxaca, perquè ja se l'ha llegit de cap a cap; i n'hi ha una altra, pels clients, al costat de les revistes de moda o de les que ja no ho són tant. El criteri que ell se'n n'ha fet després d'una lectura minuciosa, analítica, calibrant el sentit de cada adjectiu, la fonètica de cada frase i la intenció de cada col·laboració, el deixar anar molt poc a poc, amb paraules mesurades, i gestos amarats en un somriure ple de suau murrieria. Ell sap que la vida és una cosa molt sèria però que sense humor seria molt insípida; li faltaria il·lusió, llum, alegria. Tot això ho ve a dir mentre es posa la gabardina i tira plaça avall.

Naturalment —ja es veia venir— es troben amb en Carles Sindreu. Només creuar-se la mirada ja veieu com sense dir-s'ho, es comuniquen telepàticament el mateix: «Què te'n sembla d'«El Pou... Calent»? I xiuxiueigen els seus primers secrets.

Com que fa un matí tan agradable, una temperatura suau i hi ha tantes coses per dir, decideixen anar-se'n a donar un tomb; tiren cap a la Plaça del Silenci i Passeig avall.

Ara sí que en parlen d'«El Pou... Calent», de tot el que hi troben de bo, de dolent, de les seves possibilitats... però no, parlen tan baixet, parant-se de tant en tant perquè les idees quedin ben assaonades i perfilades, que no ho podem sentir ben bé el que diuen. Saben, però, que el món és de la gent que puja, dels joves amb inquietuds, de les persones que, amb el seu estil, van treballant també per aquesta terra que ells tant han estimat sempre.

Disfruten parlant; se'ls hi veu a la cara, amb el gest. I aquesta mena de somni-fantasia —que bé hauria pogut ésser realitat— vol ser també una mena d'homenatge als dos homes i al seu humor poètic incissiu, suau i intel·ligent; ells no n'han pogut veure la naixença de la revista però amb el seu treball i esperit sensible ajudaren a crear el clima que ho ha fet possible.

D'ells no en podem fer bugada; tenien la roba de l'ànima massa neta. Deixem —amb fantasia— que una ventada —aquell aire tan fi dels nostres matins— els hi faci arribar de debò i allà on són les pàgines il·lusionades de la nostra revista.

Martí Sunyol

LES COSES DE «PALASIO...»

Hi ha fets que per la seva extraordinària duració han esdevingut exemples tòpics quan cal referir-se a coses que sembla que no s'han d'acabar mai. A Barcelona les obres de la Sagrada Família en són un cas ben clar. A Madrid estaven gelosos del liderat barceloní i van muntar un congrés d'UCD de magnitud faraònica disposats a que no els passés ningú la mà per la cara. Però vet aquí, que al petit poble de La Garriga hem aconseguit superar-ho tot amb escreix: l'espera per a aconseguir una guarderia pública està batent totes les marques. Val a dir que en tot moment s'ha comptat per a aquesta feta amb la total col·laboració de l'Ajuntament i dels més alts organismes de l'Estat.

UN NO FUTBOLISTA

El «cabo» municipal, Sr. Cervantes, va intervenir fa uns dies en una manifestació pública que tingué lloc al nostre poble que és La Garriga, saulons i vinyes. El partit de futbol tingué lloc al Camp d'Esports arrendat, i el «cabo» va córrer amunt i avall amb una vintena més mirant de tocar pilota i després de tocada, llençar-la. El cas curiós és que no va posar cap multa. Estaran canviant realment les coses?

«DINAMICO Y DILIGENTE ALCALDE PRESIDENTE»



D. Pedro Surigué Dalmau

CARRIL I RONDA

La Ronda del Carril està de moda. Com que no sé quantes vegades surt en aquest Pou... ja no ve d'una. I no en ve perquè informes de darrera hora diuen que després de reunions, col·loquis, debats, seminaris i converses, a tots nivells i de tots colors, en el Carril-Exprés que la Renfe ha posat especialment en circulació i fora d'hora, sortirà cap a Barcelona un Pla tan veül que ho farà tot nou; una mica com allò d'arribar a terme a l'estació de sortida. Però val més això que res, i qui dia passa any empeny.

L'altre dia van afanar el cotxe del nostre «dinámico y diligente, Alcalde-Presidente» (Noticiero dia 17 de novembre). Segons testimonis presencials dels moments posteriors al robatori, l'Ajuntament va prendre una activitat tan gran, que, a la Plaça de l'Església hi feia Tramuntana. Uns entraven, altres sortien, l'alcalde amb un 600 corria, i el contacte entre el Consistori i el poble funcionava d'una manera que més d'un de despistat preguntava: que volen acabar la feina empannegada, abans d'arribar les municipals? Qui ho sap. De fet, l'Alcalde ja ha trobat el cotxe, cosa que ens alegra, però les municipals es van retardant, i això no ens alegra tant. Amén.

«DESDE QUE SOY
ALCALDE, LA
CUESTIÓN
URBANÍSTICA
SE HA CUIDADO
AL MÁXIMO.»

EL NOTICIERO 17-11-78.

«Las comunicaciones con Barcelona y otras poblaciones limítrofes, indudablemente son excelentes».

Això ha dit el nostre batlle al «Noticiero Universal», i creiem que aquesta entrevista la devien haver fet abans que li robessin el cotxe.

PARLANT DEL PASSEIG

Un dels millors passeigs de Catalunya, segons diuen..., i també un dels més bruts.

Com a veü del passeig, demano a l'escombriaire que de tant en tant passi l'escombra si no s'ha de cansar massa, és clar.

D'altra banda demano als veïns (*) que per favor no cremin les fulles al mig del passeig perquè facilita la mala presentació d'aquesta via pública.

I per últim dues coses: la primera, que no sé quins gamberros (**), salvatges, brètols, calces tristes, culs de cabàs i colominots es dediquen a trençar els «preciosos» fanals d'aquest passeig.

La segona que l'Ajuntament encenguí el llum dels fanals perquè a la nit és més fosc que el fons d'un pou.

(*) Això no va per tots.

(**) Aviso als «trencafans» que no en trenquin cap més perquè els hi pot costar molt car.

M. P. O.

LA GENT NO RESPON

El passat divendres, dia 10, es va fer l'última reunió convocada per la Junta del Patronat per a reunir totes les entitats, i dic l'última perquè veient el panorama que hi havia era l'única possible decisió a prendre i dir públicament que el Patronat restava obert a totes les entitats del poble, que són 42. Per cert que a les reunions només varen quedar 8 (no saber la raó de la falta d'assistència de les restants) tot i havent fet tres convocatòries per demanar la seva col·laboració.

És molt trist, però, ha acabat d'aquesta manera: el Patronat resta obert a les possibles necessitats de les diferents entitats, però, almenys de moment, no s'ha pogut arribar a treballar conjuntament per a organitzar tot tipus d'actes culturals. Coses del poble.

L'HOSPITAL DE GRANOLLERS PERILLA: PERILLEM TOTS

Des de fa dos anys i per la iniciativa i treball conjunt d'un equip de joves metges i personal sanitari que es van començar a plantejar seriosament la medicina com un servei públic, l'Hospital General de Granollers va millorar notablement les seves instal·lacions i l'assistència als malalts. Aquesta actitud va posar en entredit molts interessos, de molts anys, d'aquells que s'enriqueixen amb la medicina privada i per als qui, la Seguretat Social no és res més que un bon sou per una hora de treball sovint mal fet i poc controlat. El resultat de les seves pressions no s'ha fet esperar: recentment, la Seguretat Social s'ha negat a respectar els termes del contracte signat amb l'Hospital General i, a més, exigeix d'aquesta entitat la quantitat de 15 milions.

Els treballadors de l'Hospital han fet públic un comunicat denunciant aquesta injusta mesura. De portar-se a terme —diuen— pot ocasionar una gravíssima situació econòmica que repercutiria negativament en els serveis del centre, i que pot, inclús, ocasionar el seu tancament.

La situació és molt greu i tota la comarca n'està afectada. El servei d'Urgències de l'Hospital (que funciona les 24 hores) i el de Pediatria que està a punt d'inaugurar-se, són els únics serveis que existeixen a nivell comarcal.

Els garriguencs, sense ambulatori, ni dispensari ni ambulància, ara correm el perill de quedar-nos sense l'únic hospital que tenim a prop i que començava a funcionar bé.

...Només ens resta demanar al nostre Ajuntament que en el proper band prohibeixi radicalment estar malalt.

INSEGURETAT SOCIAL

La bugada sanitària sembla que ha trobat el camí d'adquirir una màquina de rentar nova. Com que la Seguretat Social no es pot permetre el luxe avui —amb uns estats de comptes tan clars i amb superàvits com els que té d'instalar un Ambulatori de La Garriga, tot i que ja ens tocava, ha suggerit una solució intermitja. És la d'instalar un Dispensari per tots els seus afiliats. Sembla ser, segons fonts que es diuen competents, que la cosa aniria així: La Seguretat Social pagaria a l'Ajunta-

ment un tant per «cartilla» —al voltant d'unes 12 ptes.— cada mes; amb aquesta quantitat l'Ajuntament hauria de llogar i mantenir un local amb els serveis adients. Això, portat seriosament i amb gent responsable, permetria solucionar problemes d'urgències, guardies, etc. Evidentment no és una màquina automàtica del darrer model, però sí que pot convertir-se —amb una bona gestió— en una solució útil i aplicable a mesura que les exigències i possibilitats ho permetin.

UN ALTRE REVISTA AL POBLE

Ha sortit el núm. 2 de «REVOLTIJO». I el nom indica el contingut; un «revoltiljo» de treballs fets per nanos que, per iniciativa d'un mestre de l'Escola Nacional, surt cada quan pot.

Hi ha contes que parlen d'animals, també es parla de dictadors, de la filatèlia i de convivència. Diu coses com:

Si yo supiera hablar
en todos los idiomas
con el acento de todos los hombres,
no sería mi patria
solamente un pequeño rincón de la
[tierra
y saludaría a cada hombre en su len-
[gua

con la sonrisa
de los que son cómplices
de un mismo secreto.

i també hi ha preguntes com:

¿Qué es la sal?

Algo que los andaluces gastan por
arrobos.

¿Cómo se refina el azúcar?

Educándolo bien.

¿Conoceis alguna industria química?

Sí, la de la leche.

Igualment admet col·laboracions de nanos que no siguin del Col·legi Nacional.

LA MARIA PORTER PARLA AMB ELS EXCURSIONISTES

El Centre Excursionista va organitzar una xerrada sobre arqueologia amb la Maria Porter. L'arqueologia és un treball pacient. Cal recollir tota mena de dades per tal d'esbrinar l'abast que en el nostre país hi han tingut les diferents cultures. La Maria Porter va saber engrescar els del Centre en aquesta tasca tan interessant.

SABÓ

El primer «Pou...» va ser molt ben acollit. Ni el senyor que hi surt a la portada es va enfadar, ni les crítiques rebudes arrel d'algun comentari han fet arribar la sang al riu. La premsa barcelonina, ha encaixat amb esportivitat el cop baix que li representa l'aparició d'una competència així. Ràdio 4 ens va cridar immediatament per tal que donguéssim públicament les oportunes explicacions. Què és això d'engendrar de nit i en grup?, fou la primera pregunta de l'Enric Farigola un cop a l'estudi. La TVE, es lamentava dient, fins ara no havíem tingut mai competència, avui però hem perdut una primera batalla, el Nostre Departament d'estadística i control dels telespectadors ha notat un descens preocupant en els nostres programes sobretot la primera setmana de novembre, i molt pronunciada a la zona del Vallès.

Vist això podem estar cofois, fins i tot ens atrevim a treure el segon exemplar pels vols del referèndum, que no et passi res Suárez.

HOLA!

El dia que per primera vegada veia la llum aquesta revista, també la veia un fill d'en Manuel Vilar (col·laborador d'El Pou), i de la seva distingida esposa Dolors Solé. Però bé: coincidint amb la preparació del segon número, nasqué un fill d'en Jordi Valls (un altre col·laborador d'El Pou) i de la seva, també distingida esposa, Montserrat Vila. L'esverament dels membres de la Revista va ser molt gran, i en una reunió extraordinària que tingué lloc per parlar d'aquest tema, es va acordar preguntar a les parelles esmentades, si pensaven celebrar cada sortida de la Revista, amb criatures, ja que en cas afirmatiu, es respondria a aquells matrimonis civils-canònics, que no sortirien gaires revistes més, donat que estàvem pel control de natalitat, vist que ni Guàrdia Laboral, ni Institut de Batxillerat, ni Formació Professional, prenen peu, (sinó que més aviat els hi fotien puntades de peu), en aquest poble. Respecte a les criatures nascudes, no en sabem el pes, però ens consta i d'això també n'avisem als pares, que quan més grans es faran, més els hi pesaran.

AMB L'ALHAMBRA AL MERCAT COMÚ

Amb la bona programació de l'Alhambra la Garriga rep el vist i plau d'entrada al Mercat Comú. Europa és nostra, la invadirem de mobles i botifarres. Aquest mes, sense anar més lluny veurem: la «Fiebre del sábado noche». Els pobles que som pubilla de comarca («La Garriga pubilla del Vallès»), cal que estiguem preparats per a la política matrimonial seguida pel país, d'aquesta manera enredarem a un príncep nòrdic que ens farà de calçador dins la Comunitat.

La Garriga es maquilla cerimoniosament i la bona programació de l'Alhambra n'és el «pòvet».

COSES DE L'EDUCACIÓ

S'ha notat una repentina sensibilització d'alguns pares envers l'educació dels seus fills. Hem sentit a dir que no es podien tolerar imposicions per part dels organismes de poder sobre les matèries que havien d'estudiar els seus fills.

Carai, hem pensat, la gent està prenent consciència de la imposició ideològica que pot representar tot sistema educatiu i reaccions de forma positiva.

Ja era hora que es revisés críticament què s'ensenya als nostres infants i quin contingut s'amaga darrera de cada matèria i cada lliçó.

Però, nois, aquesta sensibilització ha estat només parcial, ja que les queixes han aparegut solament arran de l'obligatorietat de l'ensenyament de la llengua catalana.

De les altres coses que s'ensenyen obligatòriament a E.G.B. cap d'aquests senyors no n'ha dit ni fava.

HISTÒRIA DE LA GARRIGA

No conteït amb les mines romanes, hi ha algú que s'ha proposat de convertir la Garriga en ciutat medieval.

Per la banda de la carretera la muralla dels blocs de pisos ja està gairebé enllestida i per la banda de la via s'estan fent els passos oportuns perquè aviat la poguem tenir.

El Congost és una excel·lent fosa de cocodrils i a Can Dachs, com que no saben què fer-hi, s'hi pot posar la plaça d'armes.

Cal saber d'una vegada qui són els senyors feudals.

CASTANYES!

Al vespre del darrer dissabte d'octubre, hi van haver castanyes davant de l'Ajuntament. Precisem: es van vendre castanyes a la Plaça davant de l'Ajuntament. L'Associació de Veïns (veïns units mai més oprimits), va instal·lar una torradora, una taula, un rètol i garnatxa i apa! a evitar que es perdés la tradicional castanyada. L'èxit fou gran i les comandes vingueren inclús de fora de les fronteres garriguenques de manera que a la nit de Tots Sants (és a dir els inclosos a les llistes oficials), torradora, taula i garnatxa, tornaren a aparèixer, i amb elles les xerrades sobre si jo les torro així o jo les torro aixà. En definitiva: dues nits de castanyes, sense lesions.

El Pou... Calent cobrirà la informació sobre el referèndum. En el número de març esperem podere dar-ne els resultats, si la computadora ha acabat de sumar-los.

El dia del referèndum cadascú pot votar allò que li sembli millor, el vot és lliure. Ara bé, advertim que si surt no, se'ns tornaran a passar tot un any per a fer-ne una altra.

Saludem des d'aquestes pàgines l'aparició d'una nova publicació que s'edita a Madrid per dos bons pilots de redactors. Es diu «Constitución». No se sap per quan es vendrà però el seu cost sembla força alt.

No sabem si serà número únic o d'aquí a poc temps en sortirà un altre.

Suposem que a tots els nostres lectors els deu haver arribat un exemplar de la Constitució gentilment regalat per l'Administració. En bona lògica i equitat l'Ajuntament havia d'haver fet el mateix quan es va constituir El Pou... Calent.

El 6 es vota la Constitució el 7 es pot destruir la Ronda del Carril. El teu dret és votar el teu deure actuar.

Extranyament sembla que no hi haurà col·legis electorals privats.

Que el col·legi electoral sigui a la Plaça del Silenci no vol pas dir que necessàriament s'hagi de votar en blanc.

Se'ns ha dit que el safareig del Pou... Calent només fa crítica destructiva. No hi estem pas d'acord, i com a exemple, volem proposar un mètode per a eliminar totes les rates del Congost. Simplement es tracta de trasvasar el Llobregat perquè puguin fer una bona xerricadeta de cianur.

Com que la Constitució estableix que dins la nostra societat hi haurà economia de mercat ens hem afanyat a pactar amb la competència. El primer fruit d'aquests contactes l'hem obtingut amb el nostre col·lega The New York Times: ni aquest es vendrà a la Garriga ni nosaltres intentarem introduir El Pou... Calent a Nova York.

Una bomba (informativa, és clar) ha arribat a la nostra redacció: la dimissió de l'Ajuntament. Ha estat ràpidament desactivada.

S'estudia la possibilitat de fer passar el tren pel mig del Passeig per veure si se li pot aplicar la mateixa solució que a la Ronda del Carril.

En algun cas hem d'agradir a l'Ajuntament que no hagi procedit al canvi de noms de carrers. Per exemple, la Ronda de Navarra s'havia d'haver dit Ronda del Carril. Potser d'aquí a uns mesos serà més escaient posar-li Túnel del Carril.

Un proper pas de destrucció urbanística del poble podria ser el pas d'una autopista. Si és així proposem que es posi una barrera de peatge a dalt del campanar, i que quan algú vulgui passar sense pagar es toqui a someter.

Si es dona permís d'edificació a la Ronda del Carril La Garriga serà declarada poble «S» pel perill greu de que l'espectador que passi en tren vegi ferida la seva sensibilitat. Naturalment la RENFE prohibirà els bitllets infantils: la moral és la moral.

bugada neta.

—PORTEM AL POU L'EX CONSELLER CENDRA?

Abans que l'actual política parlamentària el posés de moda, el «consens» ja era practicat habitualment pels nostres consellers de l'Ajuntament. Almenys de portes en fora. Als plens, tot estava prèviament discutit; la unanimitat era gairebé sempre absoluta i cap conseller no havia mostrat mai el seu desacord públic envers la política municipal.

De sobtè, un d'ells, va presentar la seva dimissió al final del Ple del 24 d'octubre, tot fent una seriosa crítica a alguns aspectes de la gestió del Consistori. Per primera vegada en molts anys, un membre de l'Ajuntament criticava públicament allò que fins ara només havia estat denunciat —repetidament i insistentment, això sí— per molts garriguencs que no se senten representats per l'actual Consistori.

Volent esbrinar al màxim el perquè de la seva inesperada actitud, **portem al Pou** el protagonista de la primera «ruptura» que ha tingut lloc en el monolític Ajuntament de la Garriga.

En Josep M. Cendra Palomas ens rep al seu despatx en el local de l'Olimpí. És nascut a Igualada, té 44 anys i en fa gairebé quaranta-tres que viu a la Garriga. El febre de l'any 1974 va ser elegit Conseller pel «Terç Familiar». El 24 d'octubre d'enguany ha presentat la seva dimissió.

—Quin ha estat el motiu de la seva dimissió?

—Hi ha diverses coses a tenir en compte. La primera era que feia temps que no m'hi trobava bé a l'Ajuntament. Hi fa falta previsió i planificació a tots els nivells. Aquesta ha estat la causa de molts problemes i continuem patint del mateix mal. Com a resultes d'això, trobant-me com a president, com tots sabeu, del futbol, han sortit una sèrie de problemes; no tan sols de futbol, sinó també d'altres entitats. La realitat és que les entitats de la Garriga, no han estat ni compreses ni ateses.

Crec que l'Ajuntament s'ha oblidat de tota la qüestió esportiva. Admiro totes les entitats i els esports, i també la coral l'Aliança, perquè la realitat és que, uns esportivament i altres culturalment, no han estat mai ajudats econòmicament per l'Ajuntament. El problema dels clubs de la Garriga que estem en actiu és que tots estem «aprecari». Això vol dir que no podem rebre subvencions ni federatives, ni de la Generalitat subvencions oficials. La raó és que no tenim les instal·lacions adequades ni la propietat per poder-les rebre. En mermar les possibles ajudes, a la Garriga si no fos per l'esforç dels clubs, un per un, estic convençut que no hi hauria res.

Tots sabem que fa uns anys de la Garriga gairebé ni se'n parlava, a no ser per algunes festes populars. Ara, poca cosa queda de popular. Sort que es va portar endavant la iniciativa de dos consellers per reviuire les Festes del Bosc.

Tot això unit a les poques ganes de fer el «Corpus» i al fet que no es faci Festa Major, com parlàveu a l'anterior Pou. Si no hi hagués esport, ja em direu què hi hauria a la Garriga per a que se'n parlés d'ella.

—En aquesta dimissió no va pesar més ser President de l'Olimpí que ser conseller?

—Ser President de l'Olimpí jo crec que va ser una gota més que va provocar que sobreixís el vas. La falta de previsió i de planificació a la Garriga és el problema que l'Ajuntament continua tenint. No hi ha hagut previsió d'urbanisme, no hi ha hagut la previsió de necessitats des de nivell escolar, ni ambulatori, ni guarderia. Torno a repetir que tot es pot resumir en aquestes dues paraules: manca de previsió i de planificació. Concretament, allò que passa que estirant el fil surten moltes coses, me'n vaig assabentar que la Garriga havia esgotat un pla quadriennal que crec que es va aprovar l'any 74, el pla General d'Ordenació que afectava una part considerable del municipi i crec que a conseqüència d'això, per no haver estat clarificat en el seu temps, poden sortir perjudicades les 16 aules d'E.G.B.. Concretant:

el motiu de la dimissió no ha estat el futbol. És com quan la gent aprèn a caminar perquè es cansa de caminar malament. Crec que ha estat un fet d'honradesa. «Vale más tarde que nunca», que diuen.

—Com és que des de l'any 74 encà la decisió de dimitir no hagi estat presa fins ara, quan l'Ajuntament ha negat una ajuda al futbol?

—En aquests quatre anys, tens raó, hom es cansa de caminar malament. Crec que l'Ajuntament, per les circumstàncies polítiques o pel que sigui, s'ha anat tancant en banda a moltes coses molt importants. I això no pot ser degut al moment circumstancial que ens toca viure. Això no hauria d'afectar per a res el bon funcionament de l'Ajuntament. A més, puc dir, que tenim un Ajuntament que econòmicament està sa. No tots els Ajuntaments ho poden dir.

—Quines són les causes d'aquesta manca de planificació?

—Dóna la sensació que juguem sobre un mar d'interessos creats. Hi ha una cosa molt important: No estem al dia quant als serveis d'assessorament tècnic. Un dels errors de l'Ajuntament ha estat l'assessorament tècnic: l'advocat, l'arquitecte i l'aparellador. No dic que siguin dolents, no estan al dia. Un cas concret és que el dia 24 d'octubre es van presentar tres informes per parts de l'arquitecte i tots tres s'han hagut de retornar per manca de concreció. En el temps que som, que el temps vola, així no podem anar enlloc. Per tenir un càrrec fa falta una bona informació i un bon assessorament. Aquesta manca d'informació correcta ha estat la causa de que l'Ajuntament no hagi funcionat com hauria d'haver funcionat.

—A més d'aquesta manca d'informació, no hi pot haver també una improvisació?

—Naturalment, en anar sempre endarrerits, en un dia s'han de decidir diferents assumptes, a quin més important. No hi ha la saviesa d'agafar un assumpte i resoldre'l fins al final. El que no pot ser és portar tres coses a l'hora quan la feina és que se n'acabi una amb els serveis tècnics que tenim. Quan parlo de serveis no vull dir els empleats sinó l'assessoria tècnica.

—Pesen els interessos particulars dintre l'Ajuntament de la Garriga?

—Crec que sí.

—Com és actualment l'Ajuntament, i com hauria d'ésser?

—És com molts. No és negatiu, però es tanca en banda per prendre decisions. No es solucionen les coses. És un Ajuntament estàtic.

L'Ajuntament hauria d'obrir-se al poble. Un dels seus problemes actuals és el no haver escoltat el poble. És molt important escoltar a tothom perquè parlant la gent s'entén. L'Ajuntament ha de ser democràtic. Això ho diu tot.

—I com és que mai cap conseller, ni vostè, havia dit això públicament, quan en moltes informacions públiques s'ha tractat precisament d'aquest defecte de l'Ajuntament? Molta gent ha demanat ser informada i cap conseller l'ha escoltat.

—Jo sempre he mirat d'escoltar a tothom, sempre he estat partidari d'informar a tothom. També com a president de l'Olimpíic. El que no es pot fer és tocar massa temes públicament. S'han de tocar un per un. I responsabilitzar-ne la gent interessada. També ha passat, com he dit abans, que s'aprèn a caminar, i de vegades la responsabilitat fa veure les coses diferents. Jo sempre he estat amant del diàleg.

—A quina raó creu que respon l'actual actitud de l'Ajuntament de fer l'orni davant els problemes?

—Preveuen que el seu mandat s'està acabant, i diuen que ja ho resoldran els altres. El contrasentit és que, al mateix temps, estan prenent decisions de molta importància futura. Cal dir, però, que hi ha consellers que valen molt, no gaires, però n'hi ha. El que passa és que, com a mi m'ha passat, es necessita un rodatge.

—Se'n recorda dels punts de la seva campanya electoral?

—Dels punts concrets, no. En línies generals era treballar pel poble. Oferir els meus serveis al poble.

—Quines coses pot dir que ha fet durant la seva estada a l'Ajuntament?

—Quan vaig entrar vaig agafar la O.J.E. i vaig demostrar que es podia fer molt. També es va activar la natació a l'abast de tothom, i un curset sencer de gimnàstica rítmica. Es va iniciar el patinatge i moltes activitats recreatives culturals. Puc demostrar que tot això va costar a l'Ajuntament menys del que tenien assignat. Amb en Cuspinera vaig ser conseller d'esports, però després vaig demanar el canvi perquè tenia moltes topades.

Amb en Surigué he estat encarregat del Cementiri i com a Conseller agregat a la comissió d'Hisenda. Del cementiri he de dir una cosa molt important i és que m'he cuidat de preveure l'eixampla, i si tot va segons la previsió, hi ha una planificació feta per 10 o 12 anys.

—No creu que l'Olimpíic ha tingut privilegis durant aquesta etapa?

—No, perquè la realitat del futbol és que des de la primera pedra a l'última ho ha hagut de fer el Club. Excepte algunes obres de poca importància que ha fet l'Ajuntament. El camp de futbol no tenia ni aigua ni els mínims requisits per a tenir dos equips.

—El camp no és municipal, veritat?

—El camp era censat i va deixar de ser-ho als voltants del 73. L'Ajuntament va anar pagant un lloguer, que no es paga puntualment i no té més drets que el propietari. La Garriga potser és l'únic poble de més de 3.000 habitants que té problemes quant a zones esportives. Sense una zona esportiva com cal només queden els pobles de menys de 3.000 habitants.

—Quines han estat les ajudes que l'Ajuntament ha donat a l'Olimpíic?

—Primer es donaven 75.000 pessetes, després 90.000, i des de fa dos anys, 150.000. Cal pensar que la Garriga ha portat a federar uns 6 equips, és a dir, uns 130 nanos. Com que el camp de futbol no és de l'Ajuntament, no hi ha cap despesa de manteniment a pagar per la seva part. Les 150.000 pessetes serveixen pels arbitratges dels petits. Per tres equips fan falta, més o menys, 400.000 pessetes.

—Li convenia a l'Olimpíic passar de categoria?

—El problema de l'Olimpíic no és el primer equip, que es manté pels socis. Un poble de 10.000 habitants de fet com és la Garriga, pot mantenir un equip de la seva categoria. Com Puig-reig, Oliana, etc. Les que produeixen despeses són les categories inferiors que no fan taquilla. Sort que sempre trobem entrenadors entre la gent del poble que volen ajudar.

—Què opina de la pista poliesportiva que s'ha construït recentment prop de Can Illa?

—Sempre he estat contrari a aquesta pista. El que havíem d'haver fet, segons el meu parer, era acabar la pista que ja es tenia, cobrir-la, i amb els diners que sobraven, comprar o censar el camp de futbol. Trobo un absurd diversificar la zona esportiva tenint-ne

ja una qualificada com a tal des de l'any 1964. Aquesta Pista nova es va fer acollint-se a un Pla de pistes poliesportives de la Diputació. Trobo absurd diversificar la zona esportiva, en un lloc que a la vegada és perillós i fa de mal anar. Actualment l'Ajuntament gastarà un milió tres-cents mil pessetes. Penso que des del moment que ens vam acollir, a corre-cuita, al pla de la Diputació, fins al moment en què es va fer la pista, es podien haver fet les gestions necessàries per canviar la localització i que l'ajuda servís per arreglar la que ja teníem.

—Què en pensa de les diatribes dels seus companys consellers quan va presentar la seva dimissió?

—Penso que el que els hi va passar és que la meua decisió els va sorprendre.

—Cuspinera o Surigué?

—Deixeu-me posar uns punts suspensius.

—Per què?

—Continuo amb els punts suspensius. No tinc tanta categoria com per a jutjar-los. Els ajuntaments han de canviar totalment de cara a la nova Espanya que tots volem fer.

—Digui'ns tres punts que han de tenir els nous ajuntaments...

—L'Ajuntament ha d'ésser apolític totalment. Demòcrata i... crec que la paraula «demòcrata» ja vol dir molts altres punts.

—Com es pot fer més feina, dintre o fora de l'Ajuntament?

—Amb un Ajuntament tancat, ni fora ni dintre. Però si això no fos així, es pot fer molta feina des de fora i se'n pot fer molta des de dintre.

—Quines són les necessitats més urgents que, segons vostè, té plantejada la Garriga?

—Amb una planificació ben feta partint de la base que l'economia de l'Ajuntament de la Garriga és sana, penso que s'hauria de donar preferència a una Guarderia, un Ambulatori, una Piscina Municipal. I aquí sí que puc avançar-vos que en tres mesos puc assegurar que la Garriga pot tenir una piscina municipal en un lloc privilegiat. També hi ha tot el problema de les escoles, de la previsió de places escolars i el problema d'una zona esportiva on puguin anar tots els nens dels col·legis de la Garriga.

(Segueix plana 14)

AL FONTS DEL POU

TRÀNSIT

Els problemes de trànsit són un dels més moderns que hem de pagar a les civilitzacions urbanes.

Sens dubte hom no ha trobat el punt dolç de la qüestió. El cotxe va significar, i significa encara en bona part, un dels indicadors més clars per a mesurar el progrés familiar i social.

Això, acompanyat d'una política potenciadora del transport privat (mal funcionament i escassetat dels serveis públics, concessió incontrolada de pàrkings, etc.) ens ha menat a una situació que hem de patir i de pagar de diverses maneres, la més greu de les quals és amb vides humanes.

Sens dubte a les grans urbs el problema és molt més angoixós, però a la Garriga també adquireix força importància en alguns punts i moments. Segur que cada lector podria aportar una llista ben farcida de punts i situacions perilloses i molestes dins del casc urbà. Aquí n'apuntarem alguns sense ànim d'ésser exhaustius, ni de bon tros: vehicles entrant a velocitat excessiva per les rectes de les Piscines i del Consorci, motos exageradament sorolloses, cruïlla a la Carretera de Vic amb el Carrer de Can Noguera (amb l'agregant dels cotxes mal

aparcats al començament d'aquest carrer); cruïlla del carrer dels Banys amb el del Figueral, Carretera de Samalús a l'altura del pas a nivell, voreres escandalosament estretes en alguns indrets del carrer de Calàbria, unió de la plaça del Silenci amb el carrer de Nostra Senyora de la Salut, etc. De tots aquests punts a l'únic on s'ha aconseguit una certa millora és al de Can Noguera amb l'emplaçament d'un guàrdia municipal a les hores punta.

Quants n'hi podrieu afegir? Molts i variats, és clar, però segur que tots coincidiríem a que hi manca un punt de vital importància, el de la cruïlla de la carretera de L'Ametlla amb la carretera general de Vic; el vulgarment anomenat «cruse».

Aquest és un punt especialment conflictiu ja que s'hi conjunten dos efectes de gran perillositat: l'alta velocitat i la manca de visibilitat.

Tothom ha pogut comprovar que baixant per la carretera de L'Ametlla en direcció a aquest poble és gairebé suïcida travessar en cotxe la carretera N-152. Això és degut a que la carretera de L'Ametlla passa encaixonada entre cases i creua amb la N-152 en un punt on aquesta fa un revolt que impedeix de veure si s'apropen cotxes per l'esquerra o per la dreta.

L'única protecció amb que es compta és un senyal d'stop per als que baixen per la carretera de L'Ametlla, cosa ben migrada davant la dimensió del perill.

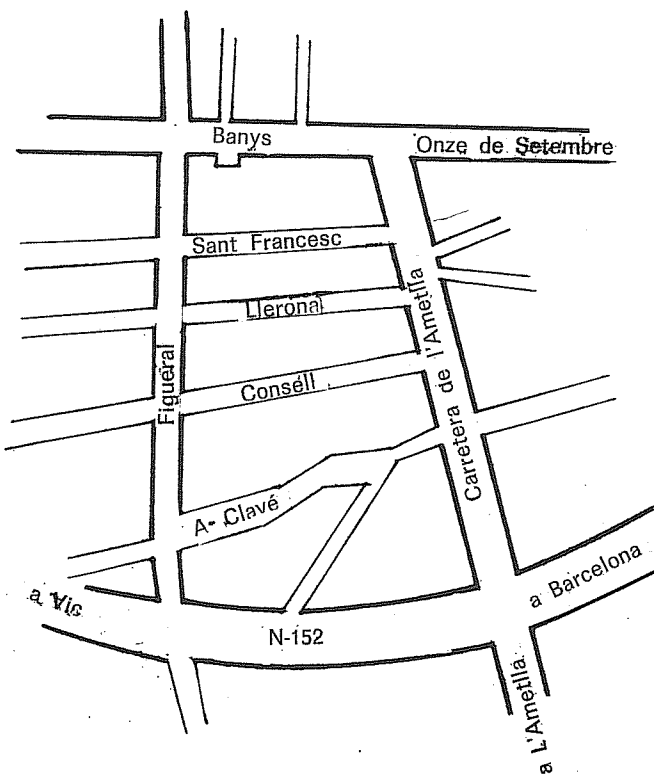
Desconec si hi ha estadístiques sobre els accidents que hi hagi pogut haver. No em preocupa gens ni mica; tant de bo no n'hi hagués hagut mai cap.

Em sembla que ja comença a ser hora de prendre mesures de caire preventiu en comptes d'esperar desenllaços fatals, que és el sistema que malhauradament s'ha seguit tantes vegades en política de circulació.

Sens dubte una més gran limitació de velocitat podria semblar una bona solució, però crec que seria molt inefectiva ja que segur que no seria respectada. Per desgràcia el conductor pensa que segueix en carretera lliure i oberta i no s'adona, o no es vol adonar, que està circulant pel mig d'un poble.

Estic segur que seria difícil de trobar una solució que fos efectiva i al gust de tothom. N'hi deu haver moltes de possibles i totes amb avantatges i inconvenients. No obstant, goso proposar-ne una.

Consisteix en convertir la carretera de L'Ametlla en carrer d'un sol sentit de circulació, el d'entrada al casc urbà, havent de fer-se la baixada per un carrer paral·lel com, per exemple, el del Figueral (vegi's el gràfic).



Potser l'Ajuntament no pot prendre pel seu compte una decisió com aquesta i haurà de treballar en col·laboració amb Obres Públiques o amb la Diputació. Tots sabem que hi haurà traves burocràtiques, però, per favor, no podem tolerar que per culpa de la paperassa les vides humanes estiguin en perill ni un dia més.

Aquesta, com qualsevol altra, és una solució pedaç i d'emergència que tindria, si més no, l'avantatge d'ésser econòmica i ràpida d'aplicar, coses que cal tenir sempre en compte.

Si observem el gràfic veurem que malgrat que el problema era puntual la solució no ho ha pogut ser. És a dir, que ha calgut recórrer a una planificació zonal en la qual s'hi impliquen el punt en qüestió i d'altres del seu entorn. Si ens posem a estudiar més punts conflictius veurem que això passa a gairebé tots ells.

Aleshores el mateix fil lògic ens obligarà a pensar que no queda més alternativa que fer un pla general de regulació de tràfic rodat per a tot el poble. Un pla fet amb visió de conjunt i que, sens dubte, queda totalment fora de l'abast d'aquesta revista.

Són els serveis tècnics de l'Ajuntament els que han de fer l'estudi i proposar les solucions més idònies. He dit proposar perquè la fase final hauria de restar oberta a debat públic a fi que els tècnics de fora l'Ajuntament i el poble en general hi poguessin dir la seva.

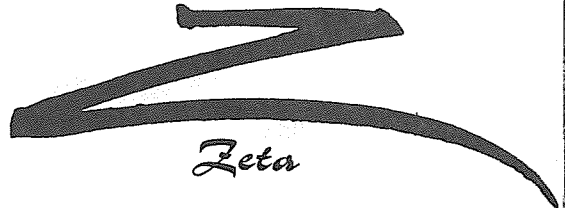
Manel Vilar

EXTENS ASSORTIMENT

EN GÈNERES D'HIVERN.

Merceria Fortuny

Banys..7



Zeta

*Santa Ana, 21
Granollers*

Llegiu

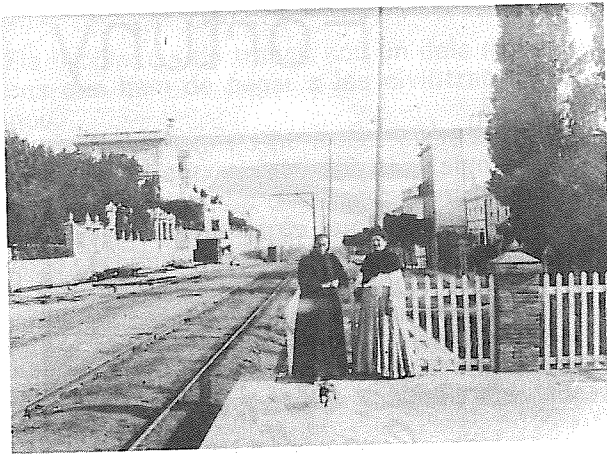
EL POU... CALENT
revista amb safareig

Ideas Sati*

para decoración textil

Sativel
Satilene
Sati/fibra
Satimur

El tren i l'arxiu municipal



ARXIU FUNDACIÓ JOSEP MAURI

El pas del ferrocarril per La Garriga, s'inaugurava l'any 1875. Poble que tradicionalment s'havia beneficiat dels contactes entre la gent establerta i la dels vianants que seguien la ruta de Barçino a AUSA, veia en pocs anys com la nova carretera que portava a Vic, i el ferrocarril, feien camí per la població.

Fem, però, una mica d'història del pas del tren per la Garriga, a través dels documents existents a l'arxiu municipal.

Una primera data important: el 24 d'abril de 1864. L'alcalde Francesc Partegàs exposava en una reunió del Consistori, la necessitat que l'estació es situés d'acord amb 20 anys abans, o sigui l'any 1864, s'havia imprès a Madrid, un «Proyecto para la construcción de un camino de hierro desde Barcelona a Camprodon», i una vegada aprovat, l'opinió d'alguns enginyers havia fet variar la situació primitiva de l'estació, situant-la en un altre indret en el qual l'opinió dels garriguencs no hi estava d'acord.

Creiem que després de la petició garriguenca —aquesta sí, assumida pel Consistori!— es devia acceptar retornar al primer plànol, donat que la situació primera i la petició al seu retorn eren d'una estació prop del centre de la població tal como ara és. Prop del centre i lluny dels extrems. El que se'n diu una estació moderada.

joguines
el patufet

calàbria, 5
la garriga

Un altre document del mateix any, ens dona notícia referent al ferrocarril: la data és del 18 de setembre de 1864. Alguns propietaris —suposem deixant la moderació de banda— presentaren a través de l'Ajuntament, la seva queixa contra la Cia. de ferrocarrils, donat que «los trabajos han descompuesto varios caminos, que conducen a diferentes piezas de tierra y aún a pueblos comarcanos». És a dir el que passa ara amb les Autopistes, passava aleshores amb la via. Lògic perquè el preu de la indemnització sempre és ben curt, pagat tard i quan les coses ja s'han apujat. Per cert que per sobre, el sòl garriguenc, en aquella època es pujaven tres importants viaductes: un, l'anomenat de Can Palau i altres dos, més curts, prop de Gallicant. Tot un esdeveniment.



Més documents per la història: Un del 15 de març de 1894 (1), pel que es dona constància de l'acord de demanar «a la empresa del ferrocarril y minas de San Juan el producto del 50 por 100 de los billetes de andén destinados a beneficencia». Un altre que porta la data de 4 de juny de 1893, referent a la sollicitud per a la «construcción de una escalera en el trozo de la vía férrea que atraviesa este término municipal, entre el andén y esta población, frente un camino denominado el Figueral». I un altre de curiós, datat a 11 d'agost de 1907, en el que consta la protesta feta per l'Ajuntament al Cap d'estació, donat que a la nit «abusivamente se han cerrado con candado» els passos a nivell segons l'acta del 18 d'agost, hi a contestació del Subinspector presentant excuses. ~~Al~~ eren temps!

Un darrer document cal constatar: el signat a 24 de desembre de 1924. Per ell veiem que ja en aquella data, el nombre d'usuaris del tren a la Garriga era ben alt. Concretament diu el paper arxivat, que «...es punto de la línea de San Juan de las Abadesas que más rendimiento da a la Compañía pues es la estación donde se expenden más billetes de pasajeros...».

El ferrocarril donà una nova embranzida a la població i l'any 1876, a la Ronda del Carril, ja es construïa una edificació d'important valor artístic que va ser acompanyada per altres que a la mateixa Ronda, saludaven i saluden (fins quan?) el pas del tren per la Garriga, plena avui de cotxes i motos, però encara afavorida per 23 trens, normalment amb retard, però que sempre van «sobre la hora». Una gran veritat sobre la que no hi ha opinió de cap document arxivat.

J. G.

(1) Segons un informe de Josep Grieria, existent a l'Arxiu Diocesà de Barcelona, la Garriga tenia a l'any 1886, 500 cases, amb un total de 3.000 persones.

INFORME

FORMACIÓ PROFESIONAL

Uno de los problemas que a cualquier familia le preocupa hoy más que cualquier otro, es el de la situación de sus hijos cuando terminan la E.G.B. con 14 años, en la etapa quizás más conflictiva de su vida.

Por una parte dejan la tutela y disciplina escolar; por otra, se les presenta un mundo incipiente, lleno de cosas apetecibles y se balancean entre una niñez próxima y una vida adulta no alcanzada.

Tal como están planteadas la enseñanza y los contratos laborales, al muchacho o muchacha de 14 años se le plantean dos opciones: O continuar estudios de B.U.P. en un Instituto siempre que haya superado la etapa anterior, cosa que no ocurre en un alto porcentaje de casos, o sigue enseñanzas de Formación Profesional de 1.º grado.

Formalmente, una empresa, según la legislación laboral, no puede emplear obreros menores de 16 años. En el plano real, un buen porcentaje de chicos y chicas de 14 a 16 años están subempleadas en tiendas, talleres o mercados.

No entro a juzgar las intenciones de los Ministerios de Trabajo y Educación al prohibir por una parte la contrata de trabajadores de 14 años y la prolongación de la escolaridad. Quiero creer que el motivo no ha sido sólo el retrasar dos años el ingreso en el mundo laboral de una gran masa de jóvenes trabajadores ante la fuerte crisis económica y de paro obrero y sí el considerar que es bueno prolongar la escolaridad para completar la madurez y formación técnica y humana del futuro obrero.

El hecho es que, La Garriga, merced a las prontas gestiones ante la Delegación del M.E.C. se vio agraciada con la concesión de una Sección de Formación Profesional de Primer Grado. Estas enseñanzas constan de dos cursos en los que se imparten dos tipos de materias: de tipo formativo (Lengua, Historia, Matemáticas, etc.) y de tipo técnico según especialidad. Las primeras materias venían siendo impartidas por el personal del Colegio Nacional y a cargo del Ministerio de Educación y en concepto de Dedicación Exclusiva. Las materias técnicas, por personal contratado y a cargo del Ayuntamiento. La sección era filial del centro de F. P. de Vic y ha funcionado durante los tres últimos cursos. El pasado, además de la rama Administrativa, se comenzó la rama Electrónica en primer curso. Al comenzar el presente curso escolar, la matrícula era de 80 alumnos de 14 a 16 años. La Sección creada no funciona sin embargo, ni se sabe si llegará a ponerse en marcha otra vez. ¿Por qué?

El curso pasado, según información digna de todo crédito, por utilizar el argot periodístico, la Delegación del M.E.C., por medio de la Inspección Técnica, ante el volumen de matrícula, ofreció al Ayuntamiento la reconversión de la Sección en «Centro de Formación Profesional» independiente y con cargos de equipamiento para las enseñanzas técnicas y de personal al M.E.C.

«Por qué no se aceptó tal propuesta?

Parece ser, mientras alguien no sostenga lo contrario, que resulta más barato mantener una simple sección pagando personal contratado que proporcionar local y mantenerlo en condiciones de utilización..., limpieza, costes de servicios de alumbrado, calefacción, etc.

LLIBRERIA - PAPERERIA
OBJECTES REGAL

Estanc

La Plaça

R E L L O T G E R

PADRÓS

Centre, 14

LA GARRIGA

casa mario

Centro, 9

LA GARRIGA

GRAVÍ

El problema se ha agravado al acogerse los profesores que impartían las clases de tipo formativo antes mencionadas, a la dedicación exclusiva en E.G.B. Los presupuestos municipales no parecen estar dispuestos a soportar los costes totales de todo el profesorado preciso. El Ministerio no ha enviado nuevo profesorado y el hecho más triste es que 80 alumnos que deseaban seguir estas enseñanzas, están en la calle. ¿Dónde ha de ir un chico o chica a los 14 ó 15 años si escuela no tiene y trabajo no le dan?

ARPA

DE VERITAT?

Si cerquéssim en diferents diccionaris el mot «sexe» trobaríem, de ben segur, nombroses i variades acepcions: de vegades figuraria com sinònim de conducta sexual; d'altres però seria el sentit abstracte del terme el que es voldria fer ressaltar, entenent aleshores per sexe alguna entitat més o menys transcendental i matisada amb uns judicis de valor ben determinats (que podrien ser, és clar, en favor o en contra); també ens el trobaríem utilitzat per diferenciar les dues «parts» en que està dividit el regne animal, incluint la seva màxima representació que som nosaltres (sexe femení - sexe masculí); no seria estrany tampoc trobar aquesta mateixa paraula per indicar els orgues genitals (sexe com eufemisme per anomenar la vulva i o el conjunt penis-testicles'). Aquesta llista podria allargar-se encara molt més. El lector mateix si ho desitja s'hi pot anar entretenint...

Un punt a discutir seria si cal emprar aquests mots tan acadèmics, quan habitualment en fem servir uns de molt més vulgars amb els quals ens hi entenem a la perfecció.

De tota la llista ens quedem, de moment, amb el primer significat: la **conducta sexual**. De les diferents formes en que ha estat definida la conducta sexual en triem la següent: **aquella conducta que involucra l'estimulació i excitació dels orgues sexuals**.

Els estímuls capaços de provocar aquesta conducta són extraordinàriament variats i molt condicionats per l'ambient, sobretot en els humans. Els animals inferiors estan controlats per les circumstàncies biològiques, hormonals, climatològiques... i les seves possibilitats de veure's excitats sexualment es mouen dintre uns límits força estrictes. En els humans, en canvi, aquestes cir-

cumstàncies passen a un segon terme i el factor decisiu serà l'experiència, no només de l'espècie, sinó d'una societat determinada i també del propi individu. Això explica que un mateix estímul no actui per un igual en totes les ocasions i per a tothom i això explica també que cada persona tingui les seves preferències sexuals i que no les poguem qualificar d'anormals més que des d'un punt de vista estrictament estadístic.

Evidentment hi ha alguns estímuls que semblen ser universalment atractius, però fins i tot aquests estan molt influïts per les diferències culturals, com queda palès en les diverses formes que pot adoptar la «pitrera» femenina segons les èpoques i civilitzacions o les diferents mides que li calen al clítoris per resultar més atractiu.

La força de la costum no només afecta l'aparença física sinó que va més enllà i determina quin ha de ser el comportament de la parella «ideal». La tan esmentada passivitat femenina n'és un exemple molt il·lustratiu. Mentre en moltes societats la norma ha estat la dona receptiva i passiva, en d'altres (els Hopi d'Estats Units i els Trobriandrenys de Melanèsia) aquest tipus de dona és rebutjat i s'espera d'ella que sigui tot el contrari. La relativitat del comportament ja havia estat demostrada per la Margaret Mead en els seus estudis transculturals. Aquesta dona, desapareguda fa pocs dies, havia constatat a més que en aquelles societats on les dones eren actives sexualment (com per exemple la de Samoa) s'hi trobava un grau de «frigidesa» femenina més baix... que entre les nostres societats «civilitzades».

BUFALILULL

—Aquesta sortida del Consistori quan s'apropen unes eleccions municipals, pot respondre a una intenció de presentar-s'hi com a candidat?

—No, de moment no tinc res pensat. Quan vaig presentar la dimissió, ho vaig fer pensant que era la cosa més honorada. No vaig preveure res.

—Vostè s'hi presentaria si l'acompanyés un bon equip?

—No tinc res pensat. Però no puc, com garriguenc marginar-me. Per criticar, tothom serveix i ningú no vol compromisos. Crec que hi ha molts problemes per a resoldre.

—Si estés a l'Ajuntament de nou, què respondria a les queixes que ara vostè li fa?

—Procuraria que no hi haguessin queixes. Explicaria sempre les raons que tindria per fer una cosa o una altra.

—Dimitiria si aquestes queixes fossin repetides i si la gent li ho dema-

nés?

—No esperaria que m'ho diguessin. Per dimitir no s'ha d'esperar a què t'ho diguin.

—Comparteix l'opinió, que molts de consellers han expressat, que les persones que es queixen i s'han queixat de la gestió municipal antidemocràtica són persones negatives, que busquen aldarull, etc., etc.?

—Això ve contestat pel que he dit abans. S'ha d'escoltar el poble. S'ha d'escoltar a tothom.

Escoltar i actuar, Sr. Cendra; procediment que ha de sobrepassar els interessos particulars. Al cap de quatre anys potser és una mica tard per adonar-se que la gestió municipal garriguenca és antidemocràtica. En els temps que correm sempre queden bé i afavoreixen aquestes decisions. Però de veritat ha dimittit Sr. Cendra? Quin tripijoc hi ha a l'entorn de la seva dimissió? Durant la nostra conversa ens

va confirmar categòricament la seva dimissió. En el ple municipal del mes de novembre va estranyar a tothom la seva presència. Com si res hagués passat hi participà plenament. ¿Voi treure el màxim de profit de la seva dimissió de cara a les futures eleccions municipals democràtiques? A què respon la seva actitud? A tots ens agradaria saber-ho.

MATILDE MARTINEZ
FRANCESC VIÑAS

Llegiu

EL POU... CALENT
revista amb safareig

ESCOLA DE MÚSICA

El dia 22 commemorant la festivitat de Santa Cecília, es donà el segon concert d'aquest Curs. També fou de piano. El concertista, molt jove, en Joan Massià Carbonell, demostrà que la juventut no està pas renyida amb la maduresa, interpretant amb un sentiment i tècnica perfectíssims diferents obres d'autors espanyols. Indubtablement però, el seu art arribà a les cotes més altes en l'execució a la segona part, del TABLEAUX D'UNE EXPOSITION de Moussorgky, on realment el seu sentiment fou palpablement encomanadis, creant una veritable i vibrant comunicació entre interpret i auditori com poques vegades s'ha vist a la Garriga. Ho palesà l'intensitat dels aplaudiments que obligaren a Joan Massià, a sortir tres vegades a saludar. Finalment i com a cloenda interpretà LIBELLULA de la que fou autor el seu pare.

Joan Massià i Carbonell fill de músics coneguts, va començar els seus estudis musicals a l'Acadèmia de Música de Barcelona, i els va continuar després al Conservatori Superior Municipal, tenint com a professora de piano a Sofia Puche de Mendlewicz.

El 1970 va anar a París per ampliar els seus estudis amb Monique Deschaussées, professora del Conservatori Europeu.

En 1971 se li adjudicà el primer premi del Concurs de Piano convocat per «Amics de Granados» i el 1973 el primer premi extraordinari del Concurs de Piano de Vilafranca del Penedès.

Ha actuat amb orquestra i amb diverses agrupacions de cambra formant dúos, trios, quartets, etc., i en nombrosos recitals per Espanya i l'estranger.

Cal fer notar que aquest mateix concert la interpretat a finals de novembre a l'universitat de BON, sollicitat per el Centre Ibéric.

El passat 28 d'octubre encetà aquesta tanda un concert de piano interpretat per Francoise Boujon i Ramon Aspa.

Les obres programades abraçant un ampli ventall de temps i autors Bach, Mozart, Beethoven, Chopin, Schumann, List, Debussi, Gershwin...), feren notar d'una manera clara les diferències d'època i d'autor. Així mateix els fragments escollits d'un gran cromatisme, feren passar agradablement la vetllada fins i tot als menys sensibles musicalment.

L'execució força correcta en general, fou gairebé genial en la interpretació de Mozart i Debussi feta per Francoise Boujon.

Entre les activitats docents que pretén portar a terme l'Escola Municipal de Música, hi ha la de fer conèixer la música en tots els seus aspectes; tant plàstics com estructurals o estilístics.

En aquesta línia té programada una sèrie de concerts, de moment amb una freqüència mensual, en el mosaic dels quals quedin reflectits tots aquests aspectes.

PLANTAR CARA AL TEMPS?

No va passar pas massa temps, perquè després del naixement d'aquesta revista, es deixessin sentir les primeres reaccions, unes més favorables, altres no tant. Només per principi, hem de considerar que és ben lògic que el contingut d'una revista no complagui a tothom, i de fet això mateix hauria d'ésser un al·licient perquè hi hagués una participació més activa per part dels lectors a exposar els diferents punts de mira que indiscutablement existeixen. El fet de limitar-se a estar d'acord, o sobretot a no estar-hi, d'una manera tancada i subterrània, quan a la revista s'està tractant una temàtica amb la qual hom s'hi sent identificat, no és res més que encetar l'absurd cercle viciós dels mals entesos i de l'enfrontament innecessari.

L'arrel de tot això, ve de l'article publicat el mes passat que sota el títol de «Plantar cara al temps» es referia a la representació que tingué lloc al Patronat de l'obra de J. M. Folch i Torres, «Daquesta aigua no en beuré», a càrrec del grup de teatre dels veterans, i que ha portat un silenciós rebombori.

Vull donar només una visió subjectiva del fet, perquè la situació incòmoda que ha creat ho mereix, encara que ben segur en calen força més, sobretot per part dels veritables protagonistes.

És una cosa indiscutible que la representació va agra-

dar, i una prova ben demostrativa n'és que a la segona funció hi havia més públic que a la primera, a part de que els qui vam presenciar l'espectacle hi vàrem passar una estona agradable. Però el que ja no es pot assegurar tan fermament és si el que realment va agradar, va ésser el bon joc que van saber muntar els actors que de passada, i això hi compta molt, eren de casa, o l'obra per ella mateixa, que és el que l'article que abans he esmentat qualificava d'inaguantable i irrepètible.

És cert, i tots ho sabem molt bé, que en temps en els que la llibertat d'expressió era i és precària o inexistente, s'han promocionat, entre altres coses les obres d'aquest tipus, de temes que remarquant una sèrie d'estructures, tenen un acabament feliç; és una manera com una altra d'esboirar i alhora apuntalar les irracionalitats del sistema imposat. El que realment cal veure, és si avui té vigència o no aquesta mena de teatre, sense caure en la pamfletaria de negar-li l'espai que dins del teatre català li pertoca i els valors artístics, que ben segur no li manquen.

I dic que cal veure si veritablement té o no acceptació perquè seria un símptoma molt significatiu, on ens hi podríem veure ràpidament emmirallats, tenint en compte aquella frase que diu: El teatre és el termòmetre que marca el grau de cultura d'un poble.

JOAN CRUELLS

L'ÉSSER I EL FER

No voldia pas que aquest títol portés al lector a endevinar-hi intents de plagi de pensament shakespeareans, no és pas aquesta la intenció.

Ha sortit així recordant una anècdota que no fa gaires anys va produir-se a La Garriga entre un senyor rector i un jardiner parent del campaner.

La cosa va anar així:

Campaner: —Mossèn aquest és el meu parent.

Mossèn: —Ah! vós sou el que feu de jardiner.

Jardiner: —No, no, sóc jardiner.

Mossèn: —Bé, feu de jardiner

Jardiner: —No, no, sóc jardiner.

Mossèn: —Però, feu de jardiner.

La cosa hauria pogut allargar-se si no s'hagués esdevingut la inspirada contesta del jardiner: —Mossèn, vós sou el que feu de capellà a La Garriga?

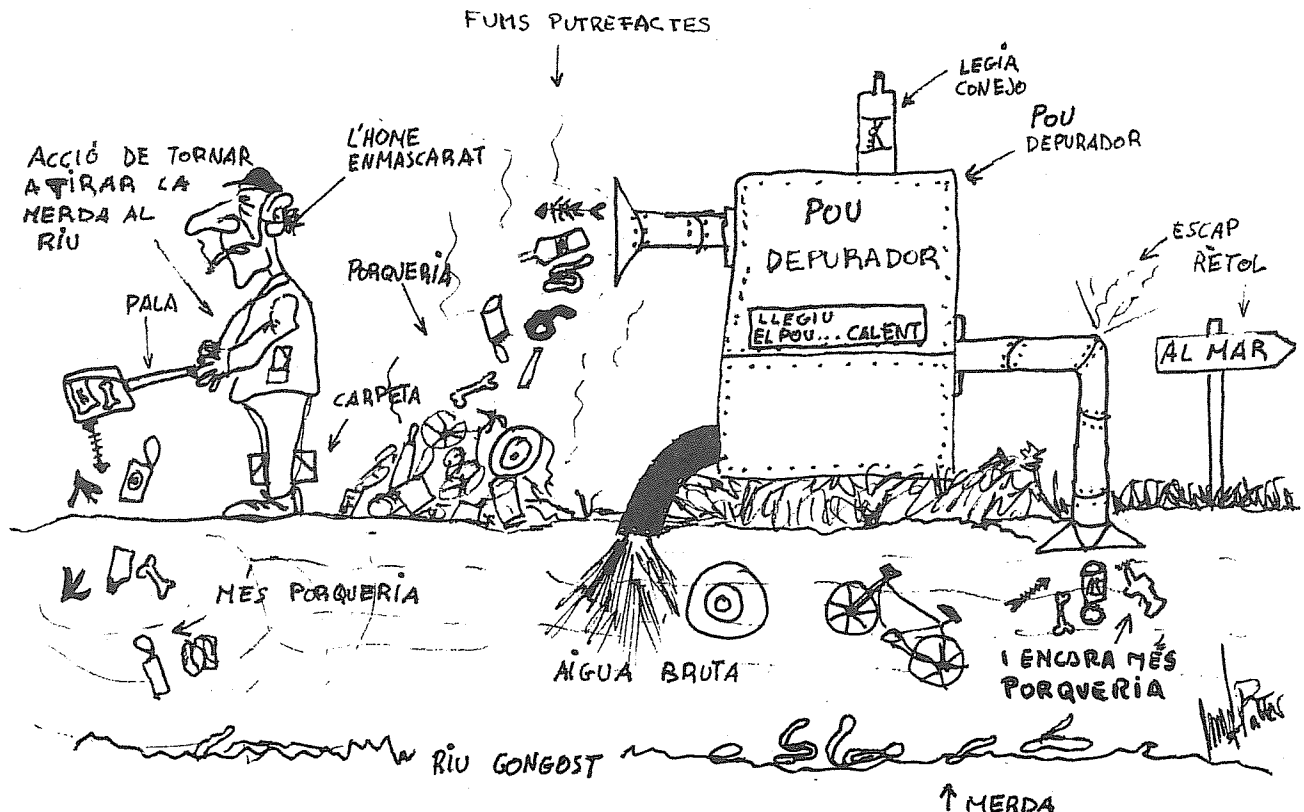
El Mossèn no contestà i va donar una volta a la conversa cercant altres temes menys compromesos.

El record d'aquesta anècdota me l'ha portat un cas anàleg. Una conversa que vaig sentir, no fa pas gaires dies, entre dues professores d'E.G.B., d'un col·legi de La Garriga, a propòsit de l'ensenyament del català a les escoles. «La profesora Tal —deia una— como «es» catalana podrà «dar» catalán en otras clases». En aquest cas el «ser», implicava necessàriament el saber «fer». És clar allò no era prou important per a la «senyoreta» en qüestió. Pot-

ser fóra bo explicar-li que es pot ésser i no saber fer, i es pot saber fer i no ésser. No vull estirar més el que podrien semblar elucubracions filosòfiques per les quals, ben segur, no estic prou preparat. El que no puc dir sense cap mena de recança i amb tota fermesa és que denuncio el procediment per la seva naturalesa alienant i despreciativa. Puc dir, que l'ensenyament del català a les escoles és molt més seriós que tot això. Puc dir que després de quaranta anys d'opressió de la llengua i d'altres coses, durant els que expressar-se i escriure en català era gairebé posar-se al marge de la llei, no es pot pretendre que els professors d'escola estiguin preparats per ensenyar-lo, quan, per les raons que hem donat, prou feina tenen per llegir-lo i, sobretot, per escriure'l. Puc dir, que els que estan preparats i poden fer-ho no troben cap lloc de treball, perquè les manipulacions d'algunes escoles per estalviar-se les despeses que comporta el tenir un professor de català els porta a sentenciar amb gran tranquil·litat de consciència... «La señorita Tal como es catalana ya lo hará».

I pur dir també que cal un plantejament seriós del problema i que cal cercar les solucions més adients, encara que només sigui per que no es surti amb la seva aquell polític de trista memòria que volia fer... «...una Cataluña sin catalanes».

TONI



DARRERES NOTÍCIES.-

Ha començat el desembre amb una sèrie de notícies prou interessants com per a que aquest "Pou ..." no hagi anat a l'impresma sense que hi hagin estat incloses.

ESCOLES NACIONALS - CAN SALA.-

Sembla que l'Ajuntament només pensa amb Can Sala quan venen eleccions i cal instal·lar el Col·legi Electoral. El cas és que per segona vegada mares i mestres de l'escola han anat a l'Ajuntament per tal de que aquest es faci el càrrec de les deficiències que massa sovint entrebanquen la feina de mestres i alumnes. Ara hi ha problemes amb el fred: manquen estufes en condicions i vidres a les finestres. També, i d'això en són testimonis tots els qui van anar a votar, cal repassar amb pintura fusta i parets.

ELS AVIS JA TENEN CASAL.-

Hem de dir ben clar que la Caixa de Pensions, amb la realització del Casal dels Avis s'hi ha ben lluit. Dificilment veurem un edifici d'interès públic realitzat amb tanta cura i funcionalitat. Dimarts dia 5, autoritats municipals i de la Caixa l'inauguraven oficialment. Estem preparant un bon reportatge sobre aquest local - anomenat l'Esplai - que està al servei de tots els garriguencs.

ELS PASTORETS D'AQUEST ANY.-

Aquest any hi haurà PASTORETS al PATRONAT. Els porta en Francesc Plana i la principal innovació serà l'ampliació de l'escenari, i que el ball de dimonis serà amb dimonis mascles.

RESULTATS DEL REFERENDUM CONSTITUCIONAL A LA GARRIGA

DISTRICTES	GENS	ABSTENCIÓ	PARTICIPACIÓ	SI	NO	NULS	BLANCS
1r.1a.	1.184	30,07%	69,93%	735	49	5	39
1r.2a.-1	957	28,43%	71,57%	642	17	2	24
1r.2a.-2	943	29,38%	70,62%	621	15	2	28
2n.1a	1.110	31,54%	68,46%	681	35	2	42
2n.2a.-1	887	29,88%	70,12%	570	24	3	25
2n.2a.-2	925	29,84%	70,16%	582	32	0	35
TOTALS	6.006	29,91%	70,09%	3.831	172	14	193
TOTALS (%)	100%	90,99%	4,08%	0,33%	4,58%

LA RONDA DEL CARRIL SALVADA ... DE MOMENT.-

El propassat dia 5 a dos quarts de deu ... llargs, es va celebrar a l'Ajuntament el ple municipal en que calia decidir el futur immediat de la RONDA DEL CARRIL (Ronda Navarra).

Amb més públic que no pas consellers, va començar amb la lectura de l'acta anterior que va ésser aprovada per unanimitat. Un cop signada pel Consistori es va iniciar l'ordre del dia, amb una proposta del Batlle sobre la Ronda del Car.

Aquesta consistia en la supressió d'obres en el sector per un any i la confecció d'un nou parcial de la zona per tal de que l'aprovés la Comissió Provincial d'Urbanisme. A continuació es va llegir un document d'aquesta Comissió Provincial en el que es rebutjava el projecte anterior si bé recomanava definir una faixa de la zona i presentar un nou pla parcial tramitant-ho a part del general del 66, com una ordenació especial. Tot seguit llegí la instància que la Fundació Maurí, amb el suport d'altres 15 entitats, va dirigir al Municipi, demanant que es respectés la zona tal i com estava, adduint, entre d'altres raons la consevació del patrimoni artístic de la Garriga, la pèrdua del caràcter del sector i la massificació que podia comportar l'edificació de blocs.

A la pregunta del conseller Vilanova sobre les opcions que hi havia sobre l'afer, el Batlle Suriguer, respongué que tres:

- 1- Deixar-ho tal i com estava, i, aleshores: finir el pla (dia 7) de supressió d'obres, (podia començar el disbarat).
- 2- Ratificar-se en el projecte anterior rebutjat i conseqüentment allargar la supressió d'obres fins que es definís la Comissió Provincial d'Urbanisme.
- 3- Prorrogar per un any la supressió de llicències i preparar per un any proper un nou pla.

Tot seguit va començar la votació. Els senyors Méndez i Cruells van donar una imatge més democràtica donant explicació de vot: "si tantes entitats ho demanen com a representants del poble hem de recollir-ho.

Els senyors Gotanegra, Damesón i Nualart van limitar-se a dir "supressió de llicències". El que implicava el donar suport a la tercera opció.

El senyor Vilanova es va decantar per la segona opció amb aquestes paraules -més o menys- "ratificar-se en l'anterior projecte i supressió de llicències per un any improrrogable".

En el «dia del maestro»

Yo recuerdo que, de niño, se celebraba en la escuela la fiesta de Santo Tomás de Aquino como patrón. Un santo —teólogo, filósofo...— demasiado serio para una escuela. Después, no sé por idea de quién, nos pusieron a los maestros como patrón uno como nos correspondía, más humilde, de esos que se dedicaban a recoger niños pobres por las barriadas de las ciudades con gran espíritu y que, para perpetuar su labor fundaban órdenes religiosas, aunque, al paso del tiempo, la orden por ellos fundada, cambiara de barrio, dejara de recoger niños pobres y hasta educaran a las futuras clases dirigentes de la sociedad.

Yo, que como maestro me siento un leal seguidor del espíritu pedagógico de todos los santos fundadores, me ha parecido hoy muy oportuno, para honrar a mi patrón, hacer una pequeña meditación sobre la enseñanza en La Garriga.

No puedo dejar de mencionar un pequeño texto que en una lección de Convivencia citaba a mis alumnos: Uno de los primeros astronautas a la luna, al ver la Tierra desde tan envidiable balcón se preguntó por lo que pensaría un extraño ser que, no conociendo la realidad de la Tierra, imaginaria la vida de sus habitantes en tan pequeño espacio. ¿Sería capaz de pensar que estaba dividido por miles de kilómetros de fronteras, lenguas, razas, intereses económicos..., que unos seres no eran solidarios con sus semejantes, que al lado de la mayor opulencia era donde crecía más la miseria...? No, al ver un planeta tan pequeño debería pensar que, en aquel pequeño mundo, sus habitantes serían como los viajeros de un frágil vehículo con un mismo destino...

La Garriga, viajando por la N-152 desde Barcelona es el primer pueblo que conserva aún un aire de villa alegre, no suburbial, humana: se dominan sus límites urbanos rodeados de pinar. Uno piensa que, próxima aún a la gran ciudad, es una villa donde las personas se dicen adiós

por la calle, se interesan por los problemas del vecino, que lo deben de ser todos, siguen sus actividades al ritmo del reloj del campanario situado en el centro de la población, piensa que el pueblo debe tener una plaza llamada «La Plaza», sin más apelativos para que en cada época no le cambien de nombre caprichosamente... y, una escuela, «La Escuela», donde van todos los hijos de la población desde el hijo del boticario y del alcalde hasta los hijos del peón llegado de quién sabe dónde...

La Garriga tiene excelentes miradores: Desde el camino de Sant Cristòfol, desde Puiggraciós, desde Can Poi, parece un pequeño planeta donde se puede vivir por todas aquellas razones que un extraño ser pensó algún día de la Tierra, y busqué con mi óptica de maestro la escuela donde iban todos los hijos de la localidad. Tuve que preguntar por la Escuela y me dijeron que había dos, tres, cuatro... Vi que las causas de tanta frontera eran lingüísticas, religiosas, económicas... y que aquel pueblo, que visto desde cualquiera de sus miradores parecía un único núcleo, era en realidad un complicado rompecabezas.

Hoy, cuando ya la fiesta del maestro no es una celebración llena de palabras huecas de vacíos ditirambos caídos de la boca de quien menos se preocupaban de la escuela, o, ¿quizá alguien sigue haciendo demagogia con «la abnegada e insustituible labor del maestro»? hoy, aprovecho este día de asueto con motivo de la festividad de San José de Calasanz para elevar una súplica: «Danos una escuela para La Garriga donde vayan todos los hijos del pueblo, donde todos aprendan a comunicarse sin importar en qué lengua, sin distinción entre el hijo del obrero y del poderoso, donde cada uno aprenda según su capacidad y no según el poder de su familia, donde crezca una comunidad y no las comunidades antagónicas, yo diría enemigas, que perpetuamos. Amén.

AURELIO RGEZ. PUERTA

ENTREMALIADURA

Avui cal que desdriteu d'aquesta «sopa de lletres», noms d'alcaldes de La Garriga. Tots són dels segles 19 i 20 i si us convé doneu un cop d'ull a la història de la Garriga.

Nosaltres n'hi hem trobat 12. Com els dotze apostols amb en Judes i tot.

S A G E T R A P A
A S U R I G U E R
N P A R E R A L O
T J E L A R R E S
I I U P O U C A S
G L O B O G E T E
O L P L A P O U L
S A P O U N P O L
A B O S C U Y U O

ESBANDIDA

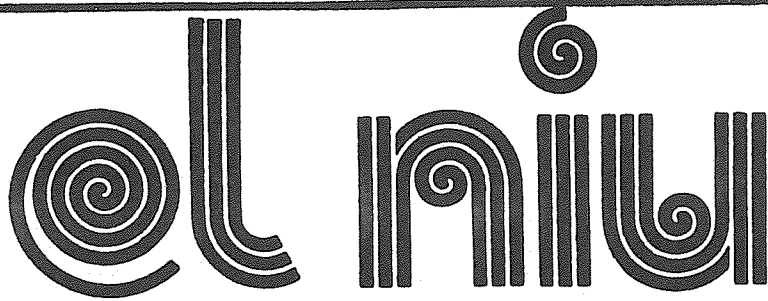
Esbandim els nostres errors a l'aigua clara de la llengua!

POAL o BROCAL? Al nostre primer número vam cometre un petit error. En lloc d'abocar-nos al BROCAL per veure què passava a dintre el pou, vam «poar» l'editorial amb un POAL o sigui amb l'atuell que els dies de cada dia en diem «galleda».

D'ara endavant tindrem un BROCAL al «Pou Calent» des d'on veurem la lluna reflectida a l'aigua i mirarem de no confondre-la amb un formatge per no quedar enganxats com la guineu de la faula.

Finalment recordem que la nostra intenció és la de ser oberts a tothom i en tots aspectes. Per tant obrim una Bústia especial per a aquesta secció d'«ESBANDIDA» on respondrem totes les consultes que se'ns facin sobre vocabulari, expressions o incorreccions que els nostres àguts lectors hagin pescat a les aigües profundes del nostre Pou Calent.

Solució: Partegas, Surriguer, Parera, Serra, Boget, Pla, Bosc, Illa, Santigosa, Reig, Rosselló, Jubany.



Gran assortiment
per a la quitxalla

C./ CALABRIA, 63 - Tel. 871 50 48

LA GARRIGA

CAN PERRIS



ELECTRODOMÈSTICS
LA GARRIGA

C/. Calàbria, 130
Tel. 871 41 12

PREUS SENSE COMPETÈNCIA EN
TOTA MENA D'ARTICLES

CINE ALHAMBRA

actualidad

PERRUQUERIA

Emmy

Carrer de la Cava

LA GARRIGA